

Împăcarea lui Absalom

2 Samuel 14.1-33

SoundWords

© SoundWords, Online începând de la: 13.09.2018, Actualizat: 13.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versetete călăuzitoare : 2 Samuel 14.1-33

2 Samuel 14.1-33: 1. Ioab, fiul Teruiei, a băgat de seamă că inima împăratului era aprinsă de dor după Absalom. 2. A trimis să aducă din Tecoa o femeie iscusită, și i-a zis: „Fă-te că plângi, și îmbracă-te în haine de jale; nu te unge cu untdelemn, și fii ca o femeie care de multă vreme plânge după un mort. 3. Să te duci astfel la împărat, și să-i vorbești așa și așa.“ Și Ioab i-a spus ce trebuia să zică. 4. Femeia aceea din Tecoa s-a dus să vorbească împăratului. A căzut cu fața la pământ, s-a închinat, și a zis: „Împărate, scapă-mă!“ 5. Împăratul i-a zis: „Ce ai?“ Ea a răspuns: „Da, sunt văduvă, bărbatul mi-a murit! 6. Roaba ta avea doi fii; amândoi s-au certat pe câmp, și n-a fost nimeni să-i despartă; unul a lovit pe celălalt, și l-a omorât. 7. Și iată că toată familia s-a ridicat împotriva roabei tale, zicând: «Scoate încoace pe ucigașul fratelui său! Vrem să-l omorâm, pentru viața fratelui său pe care l-a ucis; vrem să nimicim chiar și pe moștenitor!» Ei ar stinge astfel și tăciunele care-mi mai rămâne, ca să nu lase bărbatului meu nici nume nici urmaș viu pe fața pământului.“ 8. Împăratul a zis femeii: „Du-te acasă. Voi da porunci cu privire la tine.“ 9. Femeia din Tecoa a zis împăratului: „Asupra mea, împărate, domnul meu, și asupra casei tatălui meu să cadă pedeapsa; împăratul și scaunul lui de domnie să nu aibă nimic de suferit“. 10. Împăratul a zis: „Dacă va vorbi cineva împotriva ta, să-l aduci la mine, și nu se va mai atinge de tine.“ 11. Ea a zis: „Să-și aducă aminte împăratul de Domnul, Dumnezeul tău, pentru ca răzbuțătorul sângelui să nu mărească prăpădul, și să nu mi se nimicească fiul!“ Și el a zis: „Viu este Domnul, că un păr din capul fiului tău nu va cădea la pământ!“ 12. Femeia a zis: „Dă voie roabei tale să spună o vorbă domnului meu, împăratul.“ Și el a zis: „Vorbește!“ 13. Femeia a zis: „Pentru ce gândești tu astfel cu privire la poporul lui Dumnezeu, căci nu iese chiar din cuvintele împăratului că împăratul este ca și vinovat când nu cheamă înapoi pe acela pe care l-a gonit? 14. Trebuie negreșit să murim, și vom fi ca niște ape vărsate pe pământ, cari nu se mai adună. Dumnezeu nu ia viața, ci dorește ca fugarul să nu rămână izgonit dinaintea Lui. 15. Acum, dacă am venit să spun aceste lucruri împăratului, domnului meu, am venit pentru că poporul m-a înspăimântat. Și roaba ta a zis: „Vreau să vorbesc împăratului; poate că împăratul va face ce va zice roaba sa. 16. Da, împăratul va asculta pe roaba sa, ca să scape din mâna celor ce caută să ne nimicească, pe mine și pe fiul meu, din moștenirea lui Dumnezeu.“ 17. Roaba ta a zis: „Cuvântul domnului meu împăratul să-mi dea odihnă. Căci domnul meu împăratul este ca un înger al lui Dumnezeu, gata să audă binele și răul. Și Domnul, Dumnezeul tău, să fie cu tine.“ 18. Împăratul a răspuns, și a zis femeii: „Nu-mi ascunde ce te voi întreba.“ Și femeia a zis: „Să vorbească domnul meu împăratul!“ 19. Împăratul a zis atunci: „Oare mâna lui Ioab nu este ea cu tine în toată treaba aceasta?“ Și femeia a răspuns: „Viu este sufletul tău, împărate, domnul meu, că nu este cu putință nici o abatere nici la dreapta nici la stânga de la tot ce a zis domnul meu împăratul. În adevăr, robul tău Ioab mi-a poruncit, și a pus în gura roabei tale toate aceste cuvinte. 20. Ca să dea o altă înfățișare lucrului, a făcut robul tău Ioab lucrul acesta. Dar domnul meu este tot atât de înțelept ca și un înger al lui Dumnezeu, ca să cunoască tot ce se petrece pe pământ.“ 21. Împăratul a zis lui Ioab: „Iată, vreau să fac lucrul acesta; du-te dar, de adu înapoi pe tânărul Absalom.“ 22. Ioab a căzut cu fața la pământ, s-a închinat, și a binecuvântat pe împăratul. Apoi a zis: „Robul tău cunoaște azi că am căpătat trecere înaintea ta, împărate, domnul meu, fiindcă împăratul lucrează după cuvântul robului său.“ 23. Ioab s-a sculat, a plecat în Gheșur, și

a adus pe Absalom înapoi la Ierusalim. 24. Dar împăratul a zis: „Să se ducă în casa lui, și să nu-mi vadă fața.“ Și Absalom s-a dus în casa lui, și n-a văzut fața împăratului. 25. Nu era om în tot Israelul așa de vestit ca Absalom în privința frumuseții lui; din talpa piciorului până în creștetul capului, n-avea niciun cusur. 26. Când își tunde capul - și-l tunde în fiecare an, pentru că părul îi era greu - greutatea părului de pe capul lui era de două sute de sicli, după greutatea împăratului. 27. Lui Absalom i s-au născut trei fii, și o fiică, numită Tamar, care era o femeie frumoasă la chip. 28. Absalom a locuit doi ani la Ierusalim, fără să vadă fața împăratului. 29. Apoi a chemat pe loab, să-l trimită la împăratul: dar loab n-a voit să vină la el. L-a chemat a doua oară; și loab tot n-a vrut să vină. 30. Absalom a zis atunci slujitorilor lui: „Vedeți, ogorul lui loab este lângă al meu; are orz pe el; duceți-vă și puneți-i foc.“ Și slujitorii lui Absalom au pus foc câmpului. 31. loab s-a sculat și s-a dus la Absalom acasă. Și i-a zis: „Pentru ce au pus slujitorii tăi foc câmpului meu?“ 32. Absalom a răspuns lui loab: „Iată, ți-am trimis vorbă și ți-am zis: «Vino aici, și te voi trimete la împărat să-i spui: «Pentru ce m-am întors din Gheșur? Ar fi fost mai bine pentru mine să fiu și acum acolo. Doresc acum să văd fața împăratului; și dacă este vreo nelegiuire în mine, să mă omoare.»“ 33. loab s-a dus la împărat, și i-a spus lucrul acesta. Și împăratul a chemat pe Absalom, care a venit la el și s-a aruncat cu fața la pământ înaintea lui. Împăratul a sărutat pe Absalom.

Istoria împăcării lui Absalom, fiul lui David, în 2 Samuel 14 ne arată principii importante ale împăcării prin (1) elemente, pe care noi le regăsim la împăcarea noastră, prin (2) elemente, care acolo lipsesc, și prin (3) contraste. Pentru aceasta vrem să studiem mai îndeaproape acest capitol.

Fiul lui David, Absalom, a omorât pe Amnon, un alt fiu al lui David. Chiar dacă Amnon nu era nevinovat de moartea sa – el a abuzat sexual de sora lui Absalom și după aceea nici nu s-a căsătorit cu ea -, totuși fapta lui Absalom nu era altceva decât omor. Ca să scape de pedeapsă, el a fugit în străinătate, și cu toate acestea David iubea pe fiul său, și astfel citim: „Și împăratul David tânjea după Absalom” (2 Samuel 13.39).

Absalom este între altele o imagine a unui păcătos din zilele noastre, care – chiar dacă el cu două mii de ani în urmă nu a stat la cruce – stă înaintea lui Dumnezeu de partea ucigașilor Fiului Său, atâta timp cât el nu s-a pocăit. De aceea această moarte apasă și asupra lui. Și așa cum Absalom era într-o țară îndepărtată departe de David, tot așa păcătosul se află astăzi într-o mare depărtare de Dumnezeu în domeniul de stăpânire al lui satan și al păcatului.

Nepotul lui David și conducătorul armatei, loab, voia să facă o împăcare între Absalom și David. Nu știm ce motive l-a determinat să facă aceasta. Era dragoste? Sau era probabil o mutare de șah politică genială, ca să câștige de partea lui nu numai favoarea împăratului, ci și să-și asigure o eventuală moștenire (cel puțin în istorisirea, pe care el o face, este vorba de moștenire [compară cu 2 Samuel 14.7])? În orice caz loab era pregătit să contribuie la împăcare, și pentru aceasta și-a luat ca ajutor o femeie înțeleaptă din Tecoa.

Găsim deci trei persoane, care participă să dea naștere la o împăcare, și o persoană, care trebuia împăcată: David, loab și femeia din Tecoa contribuie cu toții să aducă înapoi pe Absalom; în privința aceasta ei sunt una. Așa cum inima lui David era aprinsă de dor să se

împace cu Absalom (2 Samuel 14.1), tot așa inima lui Dumnezeu Tatăl tânjește după împăcarea păcătosului (compară cu Luca 15.20; 2 Corinteni 5.20). Ioab voia să facă bucurie lui David cu împăcarea fiului său și era gata să facă ceva pentru aceasta. Și așa cum ioab era gata să meargă chiar până la Gheșur, ca să aducă înapoi pe Absalom, tot așa Fiul lui Dumnezeu a devenit Om și a venit pe pământ și a mers la locul unde eram noi în sens spiritual – în moarte¹ – ca să împlinească dorința Tatălui și să aducă păcătoși înapoi. Mai era și o a treia persoană participantă: femeia din Tecoa lucra la inima lui David, ca să-l pregătească pentru o împăcare. În același fel Duhul Sfânt este astăzi la lucru în inimi, ca să producă această stare de dispunere de a se împăca (vezi și Luca 15.8,9, unde femeia din pildă este o imagine a Duhului Sfânt). Însă în locul acesta avem o diferență decisivă. Domnul Isus și Duhul Sfânt nu trebuie să intervină la Tatăl, spus cu reverență, ca să facă o „lucrare de convingere”, pentru ca El să Se îndure de noi. Mult mai degrabă Duhul Sfânt lucrează pe partea cealaltă: și anume la *noi* – care prin păcatele noastre ne-am îndepărtat de Dumnezeu -, ca să ne determine să acceptăm oferta de împăcare a lui Dumnezeu (2 Corinteni 5.18-21). În această privință ioab ar fi trebuit să-i spună femeii: „Du-te la Absalom”, în loc de, „du-te la împărat”. Era inima lui Absalom cea care trebuia să facă o schimbare mare: el ar fi trebuit să se căiască, așa cum a făcut tatăl lui odinioară, care după omorârea lui Urie s-a căit.

Și vorbirea femeii din Tecoa ne arată o diferență față de lucrarea de astăzi a Duhului Sfânt de a convinge pe păcătoși. Cu privire la cauza dezbinării, care a făcut necesară împăcarea, ea spune numai: „Roaba ta avea doi fii; amândoi s-au certat pe câmp, și n-a fost nimeni să-i despartă; unul a lovit pe celălalt, și l-a omorât.” (2 Samuel 14.6). Aici nu este clar, cine este vinovatul; problema vinovăției trece pe planul secund. În cadrul unei împăcări, problema vinovăției trebuie neapărat clarificată și adusă în ordine. Din păcate tocmai acesta era punctul pe care mai târziu David l-a neglijat la împăcarea cu fiul său: tema vinovăției lui Absalom nicidecum nu a fost amintită.

„Dumnezeu ... dorește ca fugarul să nu rămână izgonit dinaintea Lui.” (2 Samuel 14.14) Aceste cuvinte descriu impresionant, cât de mult inima lui Dumnezeu dorește împăcarea omului. Însă aceasta este numai o parte a adevărului, cealaltă parte este: „Dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat” (Exod 34.7). Dumnezeu aduce laolaltă în jertfa suplinitoare a Fiului Său aceste două principii aflate în opoziție unul cu altul. Prin aceasta harul primește posibilitatea să grațieze pe cel vinovat pe o bază justă și să-l aducă înapoi. Însă latura aceasta – latura dreptății – nu o găsim în 2 Samuel 14. Și de aceea rezultatul acestei împăcări este catastrofal: Absalom provocă o revoltă împotriva tatălui său și încearcă să-l omoare.

Cauza răzvrătirii lui Absalom și a gândului său de a ucide pe David este în istoria lui David însăși. Acest punct slab din istoria lui David a fost folosit de ioab. David însuși a omorât și prin aceasta era supus răzbunării răzbunătorului sângelui. De aceea „ioab a pus cuvintele în gura femeii din Tecoa” (2 Samuel 14.3) și îi zice să spună: „Să-și aducă aminte împăratul de Domnul, Dumnezeul tău, pentru ca răzbunătorul sângelui să nu mărească prăpădul, și să nu mi se nimicească fiul!” Și fără să clarifice dacă este vorba de omor sau tentativă de omor, deci fără să clarifice problema vinovăției, David poruncește repede: „Viu este Domnul, că un păr din capul fiului tău nu va cădea la pământ!” (2 Samuel 14.11). Prin aceasta nesocotește indicația dată de Dumnezeu, că nu numai un ucigaș, ci și cel care omoară prin lovire avea voie să-și caute refugiul într-o cetate de scăpare (Numeri 35.11). Cât de mult ne putem noi pe de o

parte bucura că Dumnezeu nu numește drept ce este nedrept, că El acționează după principiile dreptății Sale! Și pe de altă parte noi Îi putem mulțumi și pentru cetatea de scăpare, pe care El ne-a pregătit-o în Hristos.

După ce David s-a lăsat provocat să ia această hotărâre, femeia îl face atent la acționarea lui contradictorie: dacă în acest caz tu acționezi în felul acesta, atunci tu nu ai voie să acționezi altfel în cazul lui Absalom! – Deja în cazul roabei cu doi fii David nu a luat în seamă problema vinovăției. Acum în cazul lui Absalom el nu putea acționa altfel. Dar ce urmări a atras asupra sa faptul că în cazul împăcării nu a ținut seama de vinovăție!

Așa cum inima lui David era binevoitoare față de fiul său Absalom, tot așa inima lui Dumnezeu Tatăl era binevoitoare față de noi; Duhul Sfânt S-a preocupat pentru noi și cu noi, și Fiul lui Dumnezeu a împlinit voia lui Dumnezeu. Imaginea din 2 Samuel 14 rămâne mult în urma a ceea ce s-a petrecut cu noi: „Dar împăratul a zis: „Să se ducă în casa lui, și să nu-mi vadă fața.“ Și Absalom s-a dus în casa lui, și n-a văzut fața împăratului.” (2 Samuel 14.24). Ioab nu a putut duce pe Absalom departe, decât numai până la casa lui. Brațele tatălui, inelul, încălțăminte și haina cea mai bună, vițelul îngrășat și sărbătoarea din casa tatălui – așa cum găsim în Luca 15 – nu au fost pentru Absalom. Pentru Absalom nu a fost o „aducere aproape” (Efeseni 2.13).

Noi dimpotrivă am devenit „oameni din casa lui Dumnezeu” (Efeseni 2.19), „ne-a făcut plăcuți în Cel Preaiubit” (Efeseni 1.6). Dar nu numai aceasta, ci noi am avut parte și de o schimbare totală a felului de gândire: din *vrăjmași* ai lui Dumnezeu am devenit aceia care *iubesc pe Dumnezeu și pe Domnul Isus*. Inima lui Absalom dimpotrivă, nu a fost câtuși de puțin schimbată. La scurt timp după întoarcerea sa a lăsat să se dea foc lanurilor de grâu ale binefăcătorului lui ioab, și gândurile lui precum și comportarea lui față de David nici nu trebuie să le amintim.

Cât de mulțumitori putem fi noi pentru ceea ce Dumnezeu a lucrat în noi, pentru ca inima noastră, voința noastră și mintea noastră să fie înnoite. Cât de mulțumitori putem fi noi, că noi „nu mai suntem în carne” (Romani 8.9), al cărei fel de gândire este „vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu” (Romani 8.7). Cât de mulțumitori putem fi noi, că în locul acestora „am primit un duh de înfiere, prin care strigăm: Ava, Tată!” (Romani 8.15), și că noi putem spune Domnului nostru: „Doamne, tu știi, că Te iubesc” (Ioan 21.17)!

Ce lecție putem învăța noi din istorisirea despre David și Absalom? Dacă vrăjmașii lui Dumnezeu trebuie împăcați, aceasta nu poate avea loc fără pocăință. Dacă Fiul lui Dumnezeu a trebuit să moară pentru împăcare (Romani 5.10²), atunci trebuie recunoscut, de ce a fost necesară această moarte. În nici un caz *toți* oamenii au fost pur și simplu împăcați, așa cum de exemplu gândește predicatorul suedez Carl Olof Rosenius³.

Și împăcarea între creștini trebuie să țină seama de acest principiu: mai întâi trebuie clarificată problema vinovăției și cel vinovat trebuie să-și recunoască vina. O împăcare trebuie să aibă loc conform etalonului împăcării omului cu Dumnezeu. Dacă nu se clarifică problema vinovăției, împăcarea nu va aduce rezultatele pe care noi le găsim la împăcarea omului cu Dumnezeu: simpatie și părtășie⁴. Atunci de cele mai multe ori fiecare merge pe drumul lui, fără

ca motivele despărțirii să fie câtuși de puțin tratate și înlăturate. Premisa pentru împăcare este nu numai faptul că cineva întinde mâna împăciuitoare. Aceasta este absolut important. Premisa împăcării este și iertarea, și premisa pentru iertare este mărturisirea. Vedem clar principiul acesta în 1 Ioan 1.9: „Dacă ne *mărturisim* păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele”, sau și în Luca 17.3: „Dacă fratele tău păcătuiește împotriva ta, muștră-l. Și dacă se va *pocăi*, iartă-l.”

În cartea Faptele apostolilor și în scrierile lui Pavel găsim și gândul referitor la o atitudine iertătoare, chiar dacă încă nu este o mărturisire. Când Ștefan a fost omorât cu pietre, el a rugat pe Domnul *să nu pună la socoteală păcatul acesta* ucigașilor lui (Faptele apostolilor 7.60). Această atitudine de iertare o găsim și în epistola către Efeseni: „Și fiți buni unii cu alții, miloși și *ierțați-vă unul pe altul*, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos” (Efeseni 4.32). În epistola către Coloseni se spune asemănător: „Astfel, deci, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și preaiubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare. Îngăduiți-vă unii pe alții și, dacă unul are să se plângă de altul, *ierțați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, așa ierțați-vă și voi*” (Coloseni 3.12,13). În limba greacă aici este folosit un alt cuvânt pentru „a ierta”, decât cel folosit în 1 Ioan 1.9 sau în Luca 17.2 (*aphiēmi*). Cuvântul folosit aici *charizomai* se întâlnește de exemplu în Luca 7.42, tradus prin „a dăru”: „Fiindcă n-aveau cu ce plăti, i-a *iertat* pe amândoi”. În *charizomai* se include deci gândul; a dovedi har.

Ambele aspecte – *har*, un dar nemeritat, și *mărturisire* – sunt importante în cazul împăcării. Pe de o parte Dumnezeu ne-a dovedit *har*, prin aceea că El a făcut primul pas în lucrarea împăcării, prin Darul Fiului; pe de altă parte din partea noastră era necesară *mărturisirea* (vezi 1 Ioan 1.9), pentru ca Dumnezeu să ne poată ierta.

Adnotare

[1] Compară cu 2 Samuel 14.2: „Fă-te că plângi, și îmbracă-te în haine de jale; nu te unge cu untdelemn, și fii ca o femeie care de multă vreme plânge după un mort.”

[2] „Căci dacă, fiind vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu *prin moartea Fiului Său*”.

[3] „Hristos a împăcat pe toți și a îndepărtat păcatele tuturor”, Carl Olof Rosenius în: http://www.glaubensstimme.de/doku.php?id=autoren:r:rosenius:gerecht_in_jesus_-_freigesprochen_von_aller_suende [27.4.2017] (tradus).

[4] Aceste țeluri sunt desigur în cele mai rare situații obținute imediat. Deseori este necesar un proces îndelungat de creștere.

Tradus de la: [Versöhnung Absaloms \(17\)](#)

Traducere: Ion Simionescu